

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 363/2025
26.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за производњу и трговину на велико и мало „Машинопроект“ ДОО Врање, чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, вредност предмета спора 26.332,59 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 761/25 од 16.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 761/25 од 16.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 761/25 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2977/2024 од 17.12.2024. године, обавезана је тужена да на име дуга по закључку јавног извршитеља Александра Николића из ... ИИв 42/17 од 25.04.2017. године, исплати појединачне износе са затезном каматом као у ставу првом изреке првостепене пресуде. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.960,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 761/25 од 16.04.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату новчаних износа ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Према разлозима побијане другостепене пресуде тужилац је поднео предлог за извршење против извршног дужника Здравствени центар Врање, по ком предлогу је донето решење о извршењу ИИ 217/17 од 01.03.2017. године, а у ком извршном поступку тужилац није успео да намири своје потраживање у износу од 26.332,59 динара са припадајућом каматом, трошковима извршења, трошковима извршитеља и накнаде за кашњење у извршењу новчане обавезе, због тога што је рачун извршног дужника Здравствени центар Врање у блокади укупно 3.124 дана. Нижестепени судови су применом одредбе члана 28. став 2, став 3. тачка 5 и члана 262. став 7. Закона о здравственој заштити, као и одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају усвојили тужбени захтев закључујући да је тужена Република Србија солидарно одговорна за исплату утуженог потраживања које инцијално настало према Здравственом центру Врање као установи чији је оснивач управо Република Србија.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нису од утицаја на дозвољеност ревизије наводи ревидента да у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 14. Закона о стечају, са образложењем да нема доказа да тужилац, односно извршни поверилац у извршном поступку против Здравственог центра Врање, није могао да наплати своје потраживање неким другим средством извршења. Ово из разлога што су нижестепени судови своју одлуку засновали не само на одредби члана 14. став 1. Закона о стечају о чијој примени на истоврсне спорове се Врховни суд већ изјашњавао у својим одлукама, већ и на одредби члана 262. став 7. Закона о здравственој заштити у вези члана 28. став 3. тачка 5. Закона о здравственој заштити из 2019. године, због чега нема потребе за новим тумачењем права, нити постоје правна питања које треба размотрити у интересу равноправности грађана или општег интереса. Такође, ревидент не указује на постојање различите судске праксе у предметима са истоврсном чињеничноправном садржином.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против тужене поднео тужбу дана 05.07.2024. године. Вредност предмета спора износи 26.332,59 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић